

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrasats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga.
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre **ESPANYA** pessetas 1'50
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

¡NO LO ENTIENDEEE!

ENYOR Cassola, li torno la fama.

Suposan qu' estava malalt y pos-trat al lit; pero ab franquesa, més malalt lo veyia jo cent mil vegadas com á poltich que com á home. Perque alló de que l' ataquessen un dia y altre, sense poders'hi tornar; alló de véure que fins los seus inferiors, com en Primo de Rivera, se li enfilavan á las barbas, veyentse vosté impossibilitat d' esquitxarse'l de sobre ab un moviment de cap ó ab una bona manotada, era cosa que feya pena, molta pena á totes las personas amants de la bona marxa dels partits liberals.

Alló ja no era suportar la tutela de 'n Cánovas que 's créu de bona fé padri de la actual situació; alló era admetre las impertinencias, las punxadas y fins la befa de tota la familia canovina.

Bó y bó, vol dir tobo, y per bobos haurian passat tots vostés, si haguessen seguit la conducta de 'n Leon y Castillo que desde 'l Congrés donava satisfaccions á 'n Primo de Rivera, declarant que 'l govern no havia pensat may en rellevarlo.

Ja sé que quan aixó succehia, vosté, Sr. Cassola, 's trobava malalt al lit, y que de un brinco no va parar fins á veure's las caras ab en Sagasta.

—Ha arribat l' hora d' esqueixar la grua, diuhen que va dirli: ó me la deixa esqueixar, ó busquis ministre de la Guerra.

D. Práxedes de moment no sabia lo que li passava. S' ha acostumat tant á viure de caritat, que aixó de fé un punt d' home no li cabia dintre del tupé.

Ell veyia en tot aquest embolich qu' en Cánovas era qui apuntava la comedia á 'n Primo de Rivera, que 'l general del Llorón l' animava de sota má y que sis generals més estavan formalment compromesos á ajudar-lo en qualsevol cas d' apuro. Set generals, set espasas, com las set que porta clavadas al cor la Verge dels Dolors.

Bè, sí; pero ¿y si en Cassola dimiteix, ahónt trobaré un general que puga sustituirlo? Y cás de que 'l trobi ¿qué dirán los elements democrátichs de la majoria, que dirá D. Cristino, que ja comensa á ensenyarme las dents?

Uy, uy, uy: tant se valdria entregarho tot á 'n en Cánovas, condemnantse á uns quants anys de dejuni... No hi ha més: ó bè jugarse 'l tot pèl tot ó resignarse á perdreho sense jugar.

—General, va dir després de pesar lo pro y la contra: demá vingui d' hora al Senat, y tiri al dret.

Tal dit tal fet.

En Cassola va desbotar. Lo pastel preparat per al-

guns ministres va treure'l del forn á mitj coure y 'l va rebotre per terra, esmicolantlo y trepitjantlo

Al *bravucón* Primo de Rivera que semblava que havia de menjar-se mitj mon, va cantarli las quaranta, de la manera que han de cantar-se als que 's propassan.

—Consideris desd' ara rellevat del càrrech de director general de Infanteria.

No 's despedeix ab més duresa á una criada que falta.

Allá en plé Senat, davant de tot lo pais se li va dir que no era licit admetre un sou del govern y conspirar en contra d' ell; ocupar un empleo elevat y ferlo servir per desacreditar á un superior entre 'ls seus subordinats. Si un funcionari públich no está conforme ab lo govern y vol combátrel, lo primer que ha de fer es dimitir, y al que no dimiteix se 'l tréu del puesto.

Las baladronadas y amenassas dels conservadors no valen una pipada de tabaco: aquests pronunciaments parlamentaris, ressbabis dels pronunciaments antichs dels quartels s' han de reprimir ab energia, pesi á qui pesi y costi lo que costi. ¡S' han acabat las consideracions!

Y ja tenen á aquella fiera que tot volia tragar's'ho més mansa que un pollastre mullat.

¿Y aquells sis generals que l' apoyavan? Arronsantse per amagarse sota dels banchs.

¿Y l' héroe de Sagunto? Res, l' héroe de Sagunto murmurant aquells famosos versos de la *Tornada de 'n Titó*:

—«No t' emboliquis Gutierrez mira que t' farán mal-bien.»

***

Victoria completa, victoria que podría renovarse cada dia si 'l govern fusionista deixava conduhirse per las corrents de la llibertat.

Ab més lealtat, ab menos rezel, ab menos por tothom secundaria tota politica franca y liberal que tendis á l' anulació del partit conservador. Lo pais deixaria l' ensopiment en que avuy se conserva, y Espanya tornaria a valer alguna cosa.

Desgraciadament aquests actes tant raras son fets aislats y sense conseqüencia.

La brillant victoria alcansada 'l dissapte pèl general Cassola, 'l dilluns següent en Sagasta va frustrarla.

Los conservadors estavan furiosos, com toro ferit de una certera estocada. L' estocada era brillant y havia sigut aplaudida per tothom.

¿Qué havia de fer en Sagasta? Continuar la brega y rematar la sórt, mal hagués hagut de arribar á la *puntilla*.

¿Qué va fer? Suspendre las sessions per fugir de compromisos: conduhir lo toro ferit al corral, deixantli tot l' istiu de coll, perque 's refassi, y torni á donarli disgustos y á posarlo de nou en grans perills.

No es estrany que 'l públich desilusionat s' aixequi plé de disgust y atroni 'ls ayres al crit estrepitós de

—¡No lo entiendoee!

P. K.

PUNTS NEGRES.

A á passar aquí alguna cosa.

Las senyas son mortals, tan mortals com la enfermetat qu' está acabant á la situació.

Per de prompte ja tenim á 'n en Martínez Campos disgustat. Diu que 'l govern no vol fer lo que á 'n ell li acomoda, y aixó ha posat al general de Sagunto més furios que un llampech.

Ell ja t'è rahó, ja; pero no li val. —Si jo no hagués fet lo que vaig fer—diu l' home posantse 'l lloron de costat—¿qué seria d' aquestos pelacanyas que avuy governan? Y donchs ¿per qué m' han de tractar ab tanta descortesia, sense consultarme res, destituhint als meus amichs y atrevintse casi á plantarme cara?—

Ja s' ho poden mirar pèl cantó que vulguin: lo disgust de 'n Martínez Campos es una calamitat.

Y ell un' altra: total dugas calamitats en una sola pesa.

Vajin sumant.

***

Segon punt negre: la clausura de las Corts.

Tancarlas per conveniencia mútua del govern y 'ls representants del país, per exigencias de la temperatura, per falta de assumptos... tot aixó está molt bè y no t'è res de particular.

Però 'l govern no las ha tancadas per cap motiu d' aquestos, sinó per por.

Comensant per una parauleta y acabant per unas paraulassas de las més gruixudas que corran, las disputas parlamentarias havian adquirit un carácter tan... caracterisat, que don Práxedes, ab tot y haversen vistas de molt grossas, s' ha espant de veras.

Y ha fet lo que fan las criaturas quan creuhen veure un fantasma: ha tancat los ulls.

Es á dir ha tancat las Cors.

Ho sento per en Moret que ara no tindrà altre remey, si vol fer discursos brillants, que ferlos á la seva cuynera.

Però de tots modos, no 's pot desconeixe que aquesta clausura es un cop fatal.

***

Un' altre punt negre, pero d' un negre molt pujat: l' acabament de la benevolencia conservadora.

Es cosa decidida: lo crit de guerra s' ha donat. No falta res més que comprar unas quantas armotas y comensar la campanya desseguida.

Fins ara callavan per prudencia... y perque 'l govern no 'ls tocava dels seus destinos.

Però avuy s' ha tingut l' atreviment, la inconcebible audacia de donar las dimissorias á un general tan pundonorós, tant digne y tant... conservador com en Primo de Rivera, y no hi ha més, s' han acabat los respectes y las consideracions.

Lo crit es unánim: —¡Guerra al fusionisme!

Aixó sí; de dimitir los molts conservadors que tenen empleo, no se 'n parla. Ho deixan per més tart.

Interinament van cobrant y preparantse pera la lutxa. Quan en Cánovas torni de París, després del seu casament vindrán las batussas serias.

¡Ay de nosaltres! O millor dit: ¡ay de las nostras butxacas y dels quatre quartos que encara 'ns quedan!

Un dels punts més negres y pavorosos del horisont.

polítich és en Romero Robledo sol... ó ajuntat ab en López Domínguez, com vulguin.

Sembla qu' está desesperat y que va barrinant per ferne una de las sévas.

Naturalment, li han fet una verdadera picardia no donantli 'l poder.

L' home havia promés als seus subordinats que un dia d' aquestos començarian a menjar, y ara veient que ab las Corts tancadas no es fácil apoderarse del ministeri, los reformistas li van al darrera tot lo dia, acrobantillo a queixas y reconvençions, y preguntantli que es lo que s' han de menjar.

—Menjévos en Bosch y Fustagueras—contesta 'l jefe trayent foch per aquellas vigas de marfil que ell ne diu caixals.

Lo certus es que 'ls romeristas van molt soliviantats, amenant los establiments de comestibles, y que 'l govern s' ha vist obligat a ferlos vigilar dia y nit, per que ja se sab que d' un polítich que no jina ni sopa se 'n pot esperar qualsevol estrupici.

No es menos grave lo punt negre format pèl grupu dissident de la situació.

Son poch, pero valen molt; y si no valen, costan, lo qual casi bé es lo mateix.

Alguns d' aquestos desinteressats patricis, que 's queixan perque no son ministres, ja havian sortit a pendre bany, decidits a no escalar lo poder en tot l' istiu.

Però aquest dia ja 's veyan la cosa tan séva, que van determinar-se a enviar a buscar a n' en Vega Armijo.

—¡Corri, baixi 'esseguida! ¡Plouhen carteras!—
Lo bon marquès va tenir un gran alegrón ¡pero la cosa no ha passat d' aquí!

Y 'l punt negre continua més negre que may.

Vejin si podém estar pitjor.
En Martínez Campos disuostat.
Las Corts tancadas a empentas y rodolons.
Los conservadors disposats a fer mal.
En Romero Robledo indignadíssim.
Y 'ls dissidents plens d' esperansas fratricidas.
¡No es veritat que tot indica que va a passar alguna cosa?

Donchs ja veurán com al últim no passarà res.

FANTÀSTICH.

BASSEM comptes, Sr. Sagasta.
Fa prop de dos anys que ocupa 'l poder, abont va arribarhi carregat de promesas y de bons desitjos. ¿Qué ha fet fins ara? Viure y matarnos.

De tots aquells projectes liberals ni un sol ha passat a la categoria de fet consumat. De totes aquelles reformas no n' hi ha cap d' establerta. A las que han sigut aprobadas pèl Congrés las hi falta la sanció del Senat; a las que ha aprobat lo Senat, las hi falta l' aprobació del Congrés.

La terra més esteril dona una cullita cada any.
Mentres que vostè, tenint los agents fecundos de las ideas liberals, no dona res més que disgustos.

Un recort.
A últims del any 74, en Sagasta era ministre de la Governació y en Primo de Rivera, capitá general de Madrid, quan va arribar la notícia de la calaverada de Sagunto.

—¿Qué me 'n diu, general, del acte de 'n Martínez Campos y de 'n Daban? va preguntarli en Sagasta.

—Qu' es la traicció més negra que registra l' historia, va respondre en Primo de Rivera.

Pocas horas després lo capitá general de Madrid recorria 'ls quartels de la capital, compromentent las tropas en favor del pronunciamient, y ab tot lo salero del mon expulsava a n' en Sagasta del govern.

¿Qué tal? Es negra ó blanca aquesta traicció?
De l' any 74 al 87 han passat 13 anys. Tretze anys ha tardat en Sagasta a tornarli la pilota; pero al últim li ha tornada.

«A quien Cassola le dé, Cánovas se la bendiga.»

Decididament la pena de mort hauria de abolirse.
Aquesta idea alenta ja fa molt temps en la conciencia pública, y la proba es que no 's posa un reo en capella, sense que tothom se aixequi com un sol home, demanant l' indult.

Ara bé, si l' indult es una alteració de la llei, per que ha de sostenirse una llei que no s' aplica?

A Soria hi ha hagut una manifestació en honor de la reina regent per haver indultat a un reo. Prengueren part en aquest acte gran número de republicans.

Aquesta conducta dels republicans de Soria indica quan gran es la repulsió que senten per la pena de mort. Republicans que olvidan lo rigor y la severitat de sas ideas políticas, per cantar alabansas a una so-

berana que indulta, demostren que cada dia creix l' odi contra la més injusta y la més repugnant de las penas.

Religió catòlica vol dir religió universal, religió que s' exten per tot lo mon.

Aixis no es d' estranyar que lo que un dia succeheix a Europa, se reproduheixi un' altre dia a América.

Dich aixó perque lo mateix que va succehirli al bisbe de Madrid, víctima del revólver de Galeote, acaba de passarli al bisbe de Zamora (Méjich), víctima també del revólver de un capellá.

Per si la costum va cundint, ho será que 'ls bisbes prenguin la precaució de blindarse.

Grans escándols a Valencia ab motiu del arrendament dels consums a una companyia malagenya que tractava d' expreme la taronja.

Crema de casillas, destrucció de taulas, grupos ab banderas rojas, estat de siti, soldats al carrer y com a digne desenllás algunas descargas, tres morts, varios ferits... y aquell telégrama tan consolador:

—«El orden queda restablecido en Valencia.»

Ara no falta sinó que 's concedeixin unas quantas creus als actors de la pacificació, y al poble valenciá una creu més grossa que tolas.

La creu dels consums, segons lo máxim de la tarifa.

Lo sistema de arrendar lo odiós impost a companyias forasteras, sempre vaig creure que donaria resultats fatals.

Ab l' impost administrat directament, lo govern se'n enduya tot lo such: haventhi un arrendatari de per mitj, com que aquest ha de viure, es molt lògich que tracti d' emportanse 'n fins las esclafollas.

De manera que a dreta llei, lo govern no arrenda 'l consums; lo que arrenda 'l govern son disgustos y bullangas.

Per lo tant, no li arrendo la ganancia.

Al tornar de Andalucía hont havia anat a inaugurar los pobles arruinats pèls últims terremotos, lo ministre de Foment ha portat noticias frescas.

Ha contat al govern que 'ls revolucionaris de allí treballan molt y qu' es precis viure previnguts.

Velsi aquí que, segons lo ministre de Foment, no sortirém may de terremotos.

Un cop tancadas las Corts s' han reunit los reformistas, y un cop los reformistas reunits, en López Domínguez s' ha descantellat de la següent manera:

«Es imposible que 'ns desheredin, perque 'l desheredament injust conduheix a la desesperació y no hi ha patriotisme, per gran que siga, que puga evitar una catastrofe.»

¿Ja hi som?

Continua l' orador:

«Aixó es una advertencia; no una amenssa, y com no vull que 's diga que vaig ferlas tart, per xó las faig ara. *Mentres tant* defenseu la patria, las institucions y la monarquia que 'l porvenir es nostre.»

Aixó ray, agafil ben estret, fassil rottir y ja 'm dirá quin gust té.

Revelacions de 'n Cassola y de 'n Primo de Rivera.

En lo calor de la discussió van fernos saber que l' un y l' altre, cada qual pèl seu cantó han influhit en los coronels y oficials del exercit perque 'ls uns se declarin en favor y 'ls altres en contra de las reformas.

¿Y la santa disciplina, com queda ab tot aixó?

Ara pósense la má 'l pit y diguin una cosa:

¿Qué té més trascendencia, que un ministre de la Guerra y un director general de Infanteria, influeixin cada hū pèl seu estil y en sentit contradictori en favor ó en contra de una cosa que sols a las Corts perteneix resoldre, ó que un grupo de soldats ignorants, al veure passar a un oficial, cridin *qué barle?*

M' agradaria coneixe l' opinió de aquelles personas que a l' any 73 cridavan tant.

Si hi ha un diputat que no té péls a la llengua, aquest es un tal Campomanes.

Figúrinse que l' altre dia se li va ocorre demanar los expedients en virtut dels quals s' han concedit pagas atrassadas a la viuda del general Prim, al general Pavía y a otras personas qu' en unió del Sr. Sagasta havian conspirat contra 'ls Borbons, al mateix temps que 'ls expedients negats, corresponents a pobras viudas sense influencia.

¿Es posible que avuy després de tants anys, se recordin encare de aquell temps?

Si, senyors, se 'n recordan per cobrar, qu' ells cobran sempre, tant per ser fiels com per ser rebeldes.

A la provincia de Huesca hi ha pobles que quedan enterament abandonats, per efecte de la miseria.

A la provincia de Jaen encare hi ha herba y se la campan com poden.

S' están cumplint allí 'ls ideals de 'n Carlos Altadill: la gent surt a pasturar.

Una pregunta del Sr. Azcárate en lo Congrés:

«¿Sabria dirme algú per quin motiu la familia real no paga descompte lo mateix que tots los que perci-beixen sou del Estat?»

¡Vaya unas preguntast!

CARTAS DE FORA.—A Rupiá, després de emplear lo Rector y las monjas dominicas tota la séva influencia ha sigut elegit arcalde D. Joaquín Cadanet (a) Baboya, al qual no li faltava sinó aquest càrrech per ser tot lo que pot ser un home. 'L tal Baboya es fuster, animer, campaner, rellotjer, enterra-morts ó enterra electors, escolá grós, ex-cobrador de consums, agutzil, organista y cantador de epistola. Dificilment se trobaria en cap més poble d' Espanya un arcalde que tinga tants oficis y empleos.

Lo pare Font de Solsona (que sense ser casat es pare, trona y llampega contra 'ls periódichs liberals y en especial contra la CAMPANA DE GRACIA.—La vigilia de Sant Joan la Societat dels Llucos va obsequiar al seu president dantli una serenata. Lo coro catòlich cantá 'ls rigodons *Las ninas del Ter*; pero ab lletra diferent de la que va escriure l' immortal Clavé.

Fins a quin punt han de ser permesas aquestas profanacions, podrán dirho 'ls propietaris de la música. Un capellá conegut per Mossen Sargantalla dirigeix lo coro al mitj del carrer. Segons se diu aquest fulano está posant en solfa una americana titulada: *Mas ilusiones perdidas* ó l' *angel rós*.

Lo rector de Caralps s' obstina en no voler casar a un feligrés de ideas republicanas, mentres no renuncihi a una propietat que havia sigut del clero, y qu' ell va adquirir del govern, pagantne 'l seu valor. ¡No hi ha ningú que fassa entendre al rector de Caralps, que ab qui se las de haver no es ab lo comprador, sino ab lo venedor dels bens nacionals? Y si 'l govern es qui té tota la culpa, perque 'l rector de Caralps hi té tractes? ¿Per qué accepta la paga que 'l govern li passa?

Rebo una carta del arcalde de Bonastre queixantse de la conducta del regent de aquella parroquia mossén Raurell y Comas. Aquest mossén, segons sembla, abandona la parroquia semanas enteras per dedicarse al cuidado de la hisenda de una senyora vehina de un altre poble; sembra la divisió y la discordia en la població excitant los ánimos contra determinadas personas y té instalat en la mateixa rectoría un centro Carlista. Las autoritats de Bonastre han acudit inútilment a D. Jaume, y sas queixas fins ara no han sigut atesas. No ho extranyin: D. Jaume está ocupat: s' ho ha de pensar: ha de fumarhi un quants cigarrillos.

LO DIPUTAT RURAL.

Veyent ja las Corts tancadas, don Joan, diputat adicte, resol visitá 'l districte per hont va sorti elegit. Enllesteix tots los assumptos, s' arrega 'l seu equipatge y ab un traje nou de viatge surt tot campant de Madrid.

Al poble ja hi ha noticias de sa próxima arribada: la gent está atrafegada per rebre a don Joan com cal. Preparan uns quants petardos, plantan banderas en fila y a la entrada de la vila hi aixecan un arch triumfal.

¡Ja vél Ressonan mil vivas, la quitxalla tota corra, la gent gran se treu la gorra y l' arcalde fa un sermó. Y entre exclamacions frenéticas, y disparos y bromassa, l' acompanyan a la plassa formant una professó.

Al serhi baixa del matxo y encaixa ab los que 'l rodejan, que 'l remenan y 'l grapejan ab aplauso universal. Y l' arcalde, tot signantli lo balcó de l' arcaldía, li diu ab galanteria: —Don Joan, au, puji aquí dalt.—

Lo diputat al fi hi puja veient que 'l poble ho demana, y de bona ó mala gana surt, tot inflat, al balcó. Y d' allí, mirant al públich, que trayent un pam de llenga espera la séva arenga, li parla aixis: atenció.

—Electors: ab tota l' ánima abraheixo la rebuda colossal é inmerescuda que avuy m' havéu dispensat. Sempre aquest poble modelo

ha sapigut distingir-se,
y esmerarse y produhirse
ab caballerositat.

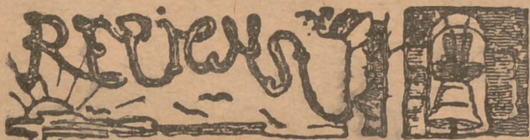
Aquests retumbants petardos,
aquestas brillants banderas,
aquestas llargas rengleras
de pins ab que m' obsequiéu,
m' entussiasman de tal modo
que hasta crech que m' enterneixo...
¡No! Tant vert jo no 'l mereixo.
¡Vosaltres lo mereixéu!

Lo pont que us vareig prometre
no s' ha comensat encara;
pero sé que ara com ara
ja hi ha 'l projecte aprobat.
Respecte a la carretera
que 'm vaig oferí a alcansarvos,
també puch assegurarvos
que s' hi treballarà aviat.

Tindrén l' aygua que vaig dirvos,
tindrén l' iglesia pintada,
tindrén la plassa arreglada,
tindrén tot lo que volguéu.
No heu de fer res més qu' escriurem
explicantme 'l vostre apuro,
y, altre vegada us ho juro,
desseguida ho obtindrén.—

Los electors aplaudeixen,
prenen a don Joan en brassos
y plé de petons y abraços
y al *banquete* preparat.
Y 'l bon senyor, roig y alegre,
tot endrapant la pitansa,
pensa:—Tractá ab gent tant... mansa,
dóna molt gust, la vritat —

C. GUMA.

REVISIÓ
AS Corts no tornarán á obrirse fins lo
dia 3 de novembre.
Fins ab aixó está desacertat en Sa-
gasta.
¿No podria obrirlas lo dia 2, ó com
si diguessim lo dia de difunts?
Dos motius distints haurian de obli-
garli. Primer: donar una mostra de consideració al cos
electoral.—Segon: celebrar la festa dels conservadors,
que, si en Sagasta volgués, passarian a la categoria de
morts.

Segons conta un periódich, la destitució del general
Primo de Rivera va acordarse pèl govern y la reina re-
gent en la exposició filipina, precisament en la casa
dels *igorrotos*

Una coincidencia: quan en Primo de Rivera ocupava
la Capitania general de Filipinas se dedicava princi-
palment a la conversió de *igorrotos*.
¿Qué dirá ara aquesta bona gent, al veure que 'l
general que a n' ells los batejava, li rompen la crisma?

Opinió dels conservadors sobre la suspensió de las
sessions.

—Aixó es una cobardia; aixó es una fuga.
Resposta del home del tupé:
—Será tot lo que vostés vulgan; pero ja se sab que
dels que fugen alguns se'n escapan.

Tancadas las Corts, surten los conservadors a pen-
dre ayguas.
¡Vaya unas ganas de gastar!
Perque ben mirat tant a Madrid com a fora de Ma-
drit, los conservadors están avuy per avuy ab l' aygua
al coll.

Al canonge Manterola li han retirat las llicencias per
predicar y per confessar.
Pero com que no li han retirat lo *tsou*, per mica de
calma que tinga 'l canonge Manterola, podrá dir:
—¡Menos feynal

La reyna regent farà un viatjet maritim desde San
Sebastián a Santander a bordo del *Destructor*.
¿A bordo del *Destructor*?
A veure, a veure si aquest barco complirà la seva
missió.
Vull dir: a veure si marxará depressa.

En Primo de Rivera es marqués d' Estella.
Nom predestinat.
Perque la primera vegada que ha volgut fer l' home,
se 'n ha fet l' *estella*.

La castanya donada a n' en Primo de Rivera, alcanza
també a n' en Martinez Campos.

Pero ell no dimiteix; s' aguanta.
Pèl que puga ser, dediquemli un

EPITAFI.

Espant un dia del món
per lo enter y decidit,
tantas glorias ¡ay! ¿ahont son?
Avuy sota aquest *lloron*
jau un héroe mitj pansit.

Un malalt al seu metje:
—¿Creu realment, senyor Doctor, que puch anar a
Panticosa sense perill?

Resposta del metje:
—Pero home de Déu, si algun temor tingués ¿per
ventura no li hauria demanat que avants de anarse'n
me pagués las visitas que 'm déu?

Cassat al vol:

—¿Quan te casas Pepet?
—A primers d' agost.
—¡Uy!... Escolta ¿y no 't fa por la calor?
—Ja veurás, noy: me caso ab una dona molt freda.

Los astrónomos anuncian la próxima aparició de l'
estrella que va guiar als reys cap 'l portal de Bellem,
estrella que no apareix sinó cada 315 anys.

Ben vinguda siga.
Pero, fassin lo favor de dirme una cosa, Srs. astró-
nomos: aixis com en aquella época la estrella va guiar
als reys cap a Orient ¿no podria succehi que ara 'ls
guiés cap a Ponent?

Los caputxins de Sarriá tot just han construït los
fonaments de la barraca que aixecan en aquell poble,
y ja diuen que han acabat los recursos y demanan
una limosna.

Si en lloch de viure ab l' esquena dreita, treballessin,
no 's veurian en semblants apuros.

Además ¿a qui demanan quartos? ¿al país, avuy que
ningú te un centim?

¿Volen un consell? Acudin als jesuitas: aquests son
richs y 'ls treuran de mal-de-caps.
¿Qué diuen, que 'ls jesuitas los volen tots per ells?
¡Ah! En aquest cas, si ells ab ells no saben ferse caritat
¿cóm pretenen que 'ls ne fem nosaltres?
¡Arri, a suar!

Diálech:
Lo rector als noys de la Doctrina:
—Fills meus, Déu va criar la mon en 6 dias no més
y 'l seté va descansar.

Un dels noys:
—Vet' aquí lo que diu lo pare.
—Que diu lo teu pare, veyám.
—Diu que com va ferlo tant depressa, per aixó ha
sortit tan mal girbat.

—¿Qué ro ho sabs? A Valencia hi ha hagut un gran
esbalot: tiros... morts... ferits.
—Noy, no parlis més: Valencia ha sigut sempre la
gran terra de las xufas.

Del *Journal Amusant*:
Una vella xacrosa y aprensiva, consulta al metje,
expressantli que a las nits no pot dormir.
Lo metje:—Escollí ¿y si prengués una tasseta de ca-
mamilla?
La malalta:—La prenc cada nit.
Lo metje:—(Després de reflexionar una estoneta).
¿Y si deixés de pèndrela?...

Un tipo que tractava de presentarse candidat a re-
gidor, deya:
—Senyors, fa vint anys que serveixo al meu país.
—De quina manera?
—Soch mosso de café.

Un jove va acudir al jutjat, queixantse de la con-
ducta de un barquiller.

—Expliquis, va dirli 'l jutje.
—Me passejava ab la mèva sogra per la vora del
mar, quan tot de un plegat rellisca y cau a l' aygua.
Donchs bè, 'l barquiller la va treure sana y salva
—Fins aquí no hi ha motius per entaular en contra
d' ell cap acció criminal
—Es que jo no 'm proposo atxacarli cap crim.
—¿Y donchs, qué preten?
—¿Qué pretench, pregunta? Indemnisió de danys
y perjudicis.

A LO INSERTAT EN LO ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Ca-pe-llá.
2. CONVERSA.—Nasi.
3. ROMBO

E
CUP
CALAF
EULARIA
PARELL
FILL
A

4. GEROGLÍFICH.—Per casacas los sastres.
Han endevinat totas las solucions, los ciutadans Pe-
pet de la Sal, Xicot com cal, C. M. y P. Trencots, Ri-
cardo Colomer, Joaquim Sauri, J. Gay y Romeu, Un
ex-mistaire, Capellá pre-histórich, F. de P. Blavench,
Rectilíneo Mataromí, Esquiva carlins, Saldoni de Vall-
carca, J. Montes y Manelet del Passeig de Sant Joan.
—N' han endevinadas 3 Quimet T., J. Durán, Capellá
Nasi, Romá Espinat Cerilla, Carquinyoli Sarahuista
C Moral y Estripa-Calsas.—2 Llagostins, Egosum y
Galifardéu, y 1 no més N. Maco.

XARADA.

N' es *tersa-quarta* un anís
que 'ls adroguers tots ne venen:
la *tres-prima* cosa n' es
que tots los escrits ne tenen.
Quan me diuen *prima-tres*,
la vritat, a mi m' agrada,
y si 'm *quarta-hu* l' amor
no es ma sort tant desgraciada.
Mes si per cas *quarta-tres*
me dona, ¡ay de ma vida!
A dintre de algun *total*
me tanco jo desseguida.

R. ROURA.

ANAGRAMA.

Dins de una gran *tot* ficadas
tinch dos *total* molt arnadas.
MANELET DEL PASSEIG DE SANT JOAN.

TRENCA-CLOSCAS.

¿BÓ, Y LO ROM NENA?
Combinar ab aquestas paraulas lo títol de una sar-
suela.

UN MORO.

ROMBO.

.....
.....
.....
.....
.....

Primera ratlla vertical y horisontal: una lletra.—Se-
gona: nom de animal en castellá.—Tercera: una fibra.
—Quarta: un *éx-ministre*.—Quinta: fenómeno atmos-
férico.—Sexta: element del globo.—Séptima: con-
sonant.

ARNAU RIBOT y C.

GEROGLÍFICH.

:: + ::
I
—
::
CAPELLÁ PRE-HISTÓRICH.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciudadans Francisco Cabré, Galifardéu, Quimet T., Llagostins,
Carquinyoli Sarahuista, C. Tronada, Rectilíneo Mataromí, Capella
pre-histórich, J. Gay y Romeu, R. Colomer, Estornut de carli, Noy
Cabo, Pau dels Bastos, Enrich Banús, Un Lloro, P. Roig Orpi, Xe-
rrayre, Un Xino, Dos Ases, M. Vila, Nas de Canonje, Rataflutis,
Xana Pola, R. Seguis, y J. P. (Un belluguet): *Lo que 'ns envian no
'ns serveix.*

Ciudadans N. Maco, Cubana Tronada, Ego Sum, Cerilla, D. Bar-
trina Cubinya, Tacay, Roma Espinat, J. G. de Gracia, Manelet del
Passeig de Sant Joan, Noy de Sarriá, Joseph Montes, Pau Mata-
llops, Saldoni de Vallcarca, Joaquim Sauri, C. M. y P. Tremats,
Xicot com cal, P. Talladas, J. March, Pep de V., A. Gibert, F. Tena,
Llagostins y J. Staransa: *Insertarém alguna cosa de lo que 'ns
remeten.*

Ciudadá Hector Max: Los pensamientos no diuen res de nou.—
Ventureta de Reus: Li agrahim la felicitació. Lo que 'ns envia es
flaixet.—J. F. (Canet): Varem rebre tart la seva carta, y además ja
'n varem parlar pel nostre compte la setmana passada.—Frasque-
lillo: La poesia no va prou bé.—Enrique del Vi: Aprofitarém algun
epigrama: lo demés es incorrecte.—Un Barceloní: Si no s' explica
més clarament no l' enteném.—Follet: Tant l' una com l' altra es-
tán molt bé y las insertarém.—J. Molas: Aceptém la correcció.—
Pallaringas: Van bé 'ls versos y una cantarella.—Pepet d' Esplu-
gas: Aceptat lo que 'ns remet.—Suscritor: no hem pogut averi-
guarho.—R. Roura: La poesia esta ben versificada; pero es man-
soya.—Sir Byron: La de vosté está bé.

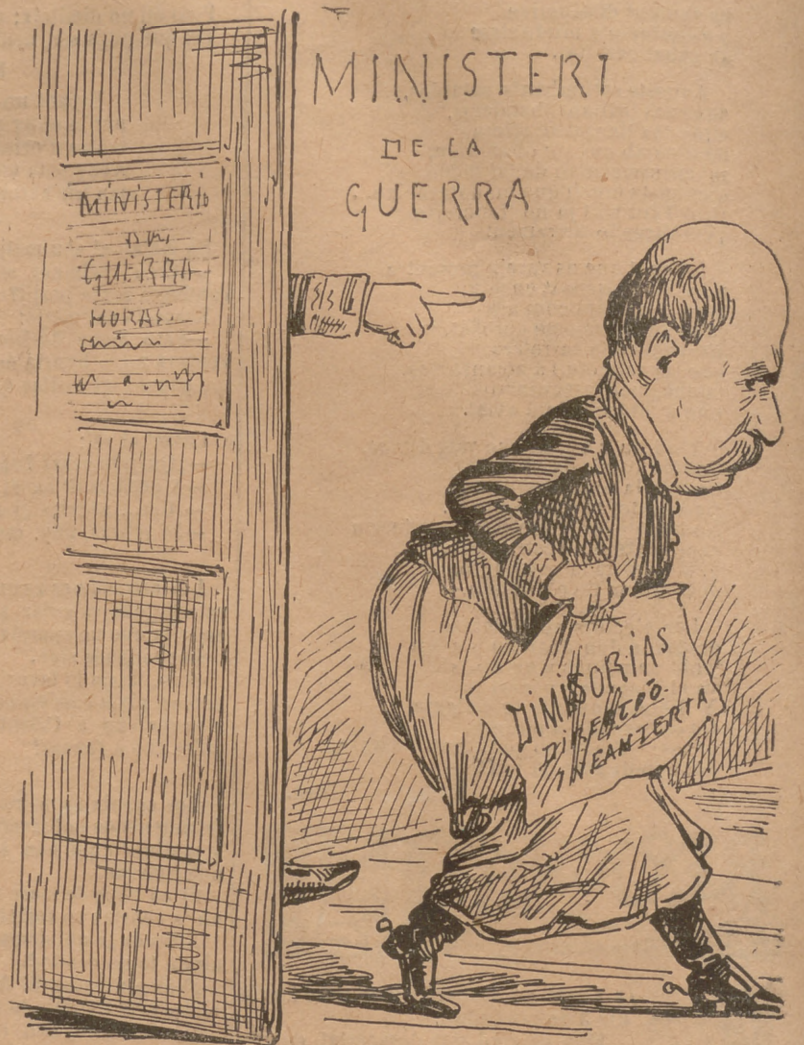
LOPEZ. Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

—A tú tots t' hem elegit per moure la gran bromada...

—D. Anton, m' han despedit com qui tréu a una criada.

Los canovistas quan aixó saben ab ira cridan:—No hi haja pau.

Y en tant D. Práxedes pren la cassola, tanca la porta, y—Adéu siau!